

BÔ YIN RÂ

HET GEHEIM

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern
© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2019
www.aurora-productions.com
www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Das Geheimnis,
in 1923 voor het eerst uitgegeven
door Verlag der weißen Bücher, München

Nederlandse vertaling 1951,
door M. ter Marsch-Keen (Servire)
2^e druk 1993, vertaald door E. van Eeden (De Driehoek)
3^e druk 2019, vertaald door Rob van der Hoeden

Ontwerp omslag naar het oorspronkelijke idee van
Bô Yin Râ

ISBN 978 9073007 413

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Het begin	9
Het gesprek aan het strand	45
Santo spirito	65
Zuidelijke nacht	113
Het rotseiland	159
De tocht op zee	199
Nawoord	267
Andere titels van Bô Yin Râ	279
Waarom ik mijn naam draag	281

Het licht van de zuidelijke zon, dat als een tastbaar laagje over alles heen gespreid lag, had de ogen van de drie wandelaars zo dronken van haar gloed laten worden dat ze aanvankelijk als verblind stonden en in het donkere eetzaaltje van de landelijke *osteria* niets dan diepe duisternis gewaarwerden.

Binnen echter had men de mannen die de taveerne betraden reeds als voorname reizigers herkend en daardoor ging er zoiets als een heftige schok door hen heen, toen plotseling van achter uit het gastenvertrek met veel kabaal een waterval van klanken van een, in die streek zo populair, draaiorgeltje hun in burlesk pathos tegemoet schalde.

Op hetzelfde moment doemde een grote imposante gestalte uit de duisternis op, die hun zijn beide handen ter begroeting toestak.

Het was weliswaar duidelijk te horen dat de

gestalte zoiets als welkomstwoorden tot hen sprak en niet weinig trots scheen te zijn op de rumoerige ontvangst die hij de reizigers liet bereiden, maar elk woord van de klankrijke taal van het land ging hier in een stortvloed van hels getingel, dreunende paukenslagen en kletterend tromgeroffel ten onder.

Slechts door middel van gebaren konden de gasten de dikbuikige man tegenover hen, in wie ze de hulpvaardige *padrone*, de waard, hadden herkend, na enige tijd duidelijk maken dat hij het wild geraas maar liever moest laten staken, en nadat hij het had begrepen en met zware stappen weer in het donker was verdwenen, hield de klankenbrij abrupt op.

In de onverwachts ingevallen stilte hoorden ze de baas orders uitdelen, waarop een heldere jongensstem gehoorzaam antwoord gaf.

Spoedig ontdekten de ogen van de reizigers, die geleidelijk aan het donker gewend waren geraakt, dan ook de onschuldige veroorzaker van het enorme kabaal, nu hij – een bijdehandte zwarte krullebol van een jaar of elf, twaalf

– nog helemaal verhit van het ijverige draaien aan de zwengel van zijn lawaaierig instrument, zijn best deed de kruimels van de maaltijd van eerdere gasten weg te blazen van het groene tafelkleed over de dichtstbijzijnde tafel.

Eerst nu ook kon bij de met plompe en trage zwier buigende *padrone* de wens: een eenvoudige verkwikkende maaltijd volgens streekrecept, kenbaar worden gemaakt, en het duurde niet lang of de drie mannen zaten op de primitieve stoelen met rieten zittingen om de groene, met ontelbare vlekken van gemorste wijn en olijfolie bespikkelde tafel, terwijl vóór hen de mandfles met lange hals stond, waarvan de voortreffelijke inhoud, een inktachtig donkere chianti, de kleine waterglazen al vulde.

Kaas, olijven en witbrood, in drie porties op aardewerken borden geserveerd, vormden het verlangde maal.

De *padrone* en zijn zoontje hadden zich, nadat ze de gerechten op tafel hadden neergezet, in onvermoede achterafhoekjes discreet teruggetrokken; men at en dronk en voelde ten slotte

veel lust om het bij binnenkomst in deze herberg afgebroken gesprek nu voort te zetten.

De zoet aromatische geur van oriëntaalse sigaretten vulde reeds het lage gewelf en dunne slierten blauw witte rook kringelden om de uit het biezen mandje oprijzende hals van de chiantifles.

Een uitstekende sfeer om zich, een beetje mijmerend, aan bepaalde beschouwingen over te geven.

Al gauw meenden ze te voelen dat hier beter over al die mysterieuze dingen kon worden gesproken, waarover ze het eerder niet eens waren geworden, dan buiten in het wel zeer onbarmhartig schelle licht.

‘Ik blijf bij mijn bewering,’ begon de oudste van de drie mannen, ‘en ook al heb ik hiermee geen enkele ervaring, omdat ik nooit iets dergelijks heb beleefd, er zijn toch genoeg geleerden van naam uit alle beschaafde volkeren die voor mij kunnen getuigen dat er van die verschijnselen, die voor ons moderne mensen

op spookscènes uit oude sprookjes lijken, iets waar moet zijn.

Deze nuchtere lieden, die experimenteel onderzoek doen en dikwijls zelfs met behulp van de gevoeligste instrumenten – geheel afgezien van het fototoestel – zulke fenomenen hebben onderzocht, kunnen toch onmogelijk allemaal het slachtoffer van grof bedrog zijn!’

De jongste, een man van in de dertig, bracht hier, met een zweem van ongedurigheid in zijn stem, tegenin:

‘Zeker, u hebt gelijk, en ik heb u al eerder gezegd dat alle getuigenissen van de wetenschap, hoe belangrijk deze u ook mogen toeschijnen, voor mij geheel overbodig zijn, want mij is het zo vergaan in mijn leven dat ik alles waarover u zonet op grond van door u gelezen verslagen hebt gesproken, zelf een keer heb beleefd; sterker, ik mis in uw mededelingen nog heel wat waar men veel meer van zou ophoren en dat ik niettemin zelf heb ervaren!’

‘Als ik u niet zou kennen als een man die

in staat is met beide benen stevig op onze geliefde, ons toelachende aarde te blijven staan,' wierp de derde nu tegen, die met zijn robuuste, gedrongen gestalte het evenbeeld van een brave Italiaanse dorpspastoor was, 'dan zou ik waarachtig moeten geloven dat u, mijn jonge vriend, aan bepaald gevaarlijke hallucinaties ten prooi bent gevallen!

Ik begrijp eerlijk gezegd niet dat iemand als u, die toch helemaal niets van een zweverige dromer heeft, in alle ernst de spookverschijnselen, waarover onze waarde oude bibliothecaris zoveel weet te vertellen, voor zoete koek aanneemt en nu bovendien nog zelf beweert dat iets dergelijks u niet onbekend is.

Van u kan men ook helemaal geen hoogte krijgen!

Nu eens doet u zich voor als een mens van de twintigste eeuw, die men ook over de reëleste problemen verstandig hoort oordelen, dan weer zou men denken een of andere Indiase fakir uit de rimboe voor zich te hebben, die niets begrijpt van wat er in de wereld gebeurt, of een

monnik die uit een middeleeuwse klooster-
cel is wederopgestaan – hoewel u toch anders
werkelijk niets met de wereldvreemdheid van
zulke mensen gemeen hebt!’

Omdat de man met de witte baard, die on-
dertussen een virginia-sigaret had opgestoken,
waaruit hij dikke rookwolken zoog, kennelijk
nu liever wilde luisteren dan spreken, nam de
jongste weer het woord en zei:

‘Ik kan wel begrijpen dat er veel aan mij is dat
u tegenstrijdig voorkomt, maar aan de ande-
re kant zie ook ik er geen reden toe dat een
man die, zoals u, het leven kent, zichzelf juist
van een heldere blik op het bovenzinnelijke
berooft, alleen omdat het voor hem een uitge-
maakte zaak is dat dergelijke dingen niet kun-
nen bestaan!

Waarom probeert u zelf niet deze dingen aan
het licht te brengen of tenminste zich ervan te
vergewissen dat anderen onweerlegbare bewij-
zen hebben gekregen?!

Mij lijkt een dergelijke vooringenomen scep-

sis weer heel slecht te passen bij hoe ú verder als mens in elkaar steekt, gezien het feit dat u mij toch vaak genoeg hebt duidelijk gemaakt dat alleen ervaring voor u kan volstaan als basis voor alle kennis!’

En de ander gaf hem ten antwoord:

‘Ja, wanneer er hier ervaringen zouden kunnen worden opgedaan die te allen tijde controleerbaar zijn!

Tegenwoordig echter heeft men voor alles wat u hier “ervaring” noemt, de wonderlijkste voorbereidselen nodig en weet men naderhand nog steeds niet of men toch niet bij de neus werd genomen!

Maar behalve dat staat dit hele complex van ervaringen me in het diepst van mijn ziel tegen!

Wat levert het nou in het gunstigste geval op?! Aangenomen dat uzelf en de zegslieden van onze gewaardeerde vriend inderdaad niet voor de mal worden gehouden, dan zult u toch moeten erkennen dat al die fenomenen waarover verslag wordt gedaan buitengewoon onnozel

zijn en geen enkele praktische waarde hebben!
Wat moet ik bijvoorbeeld met een dansende
tafel die nu en dan ook volgens de letters van
het alfabet hele preken “klopt”?

Een tafel die vaststaat, zoals deze hier, heeft
beslist mijn voorkeur en het lijkt me ook meer
tot de aard van een tafel te behoren om stevig
op de grond te staan dan om te dansen!

Maar wil ik een vrome preek horen, dan is
daarvoor elke zondag een betere gelegenheid;
en als de predikant geen knip voor de neus
waard is, dan weet ik toch tenminste met wie
ik van doen heb!

Voor mijn part mogen er krachten zijn die van
zichzelf bewust zijn en de goedheid hebben op
verzoek tafels te laten dansen of wauwelend
onthullingen te kloppen, – maar dan wens ik
ervan verschoond te blijven dat deze ongere
sujetten in mijn uitgebalanceerde levenssfeer
binnendringen, en wanneer het ooit in hen
mocht opkomen die te willen verstoren, zon-
der daartoe uitgenodigd te zijn, dan ben ik er-
van overtuigd dat ik ze de baas kan!

Beter om met kinderen blindemannetje te spelen dan dit gespuis, als het al werkelijk bestaat, er zelf ook nog bij te halen!

En wat moeten we met al die andere fenomenen?

Zit me daar, volgens de verhalen, een of andere stumper of een half hysterisch vrouwspersoon – uw zogenaamde “mediums” – de halve nacht in een min of meer nog bij zinnen zijnde toestand voor stapels schrijfpapier en is een en al bewondering voor wat zijn of haar hand automatisch neerschrijft als mededelingen uit de “geestenwereld” of zelfs als vermeende “goddelijke openbaring”.

Op de keper beschouwd is dan het gehele schriftelijke werkstuk een verzameling voorbeelden van platitudes of hooguit een samenraapsel van allerlei vrome traktaatjes en halfverteerde filosofische brokstukken.

Ik moet zeggen dat me geen hellestraf die de Ouden hebben uitgedacht, verschrikkelijker lijkt dan de voorstelling dat een mens die een redelijk eerzaam leven heeft geleid en dan voor

altijd de ogen sluit, in het hiernamaals op deze manier de buit zou kunnen worden van deze of gene van de achterblijvers, wie het om het verkrijgen van zulke boodschappen te doen is. Welhaast godslasterlijk echter wordt de zaak, wanneer dergelijke flauwekul, die voor goddelijke openbaring moet doorgaan, de hersenen benevelt!

Naar de duivel – waar hij thuishoort – met een “god” die niets beters heeft te zeggen en deze poespas van dwaallichten nodig heeft om zich bekend te maken!

Wat u blijkbaar het meest imponeert, namelijk de kunststukjes die de natuurkundige wetten tarten en het materialiseren van menselijke vormen, die wegen voor mij het minst zwaar, want hier kan ik als fysicus ook nog meepraten, en wanneer ik nu eens wil aannemen dat er geen waarnemingsfouten zijn gemaakt en dat uw “mediums” niet de hand met de waarheid hebben gelicht, dan zie ik me hier in het gunstigste geval geplaatst voor uitingen van een nog niet ontdekt deel van de

stoffelijke wereld, maar in geen geval heb ik met het "rijk van de geest" van doen!

Wanneer ik niet kan begrijpen dat een mens met gezond verstand dit pseudogeestentheater serieus neemt, dan wil dat nog niet zeggen dat ik de verschijnselen die worden waargenomen ontken.

Ik verzet me alleen tegen de verklaring van dergelijke manifestaties, alsof ze getuigenissen van het bestaan van een geestelijke wereld zouden zijn, en het is voor mij niet te vatten wanneer een mens met ook maar een greintje kritisch vermogen hier niet in de gaten heeft waar hij mee te maken heeft!

Ik hang werkelijk geen enkel religieus dogma meer aan, maar vergeleken met de begripsverwarring die door dit zogenaamd "aantoonbare" hiernamaals van uw occulte verschijnselen wordt gesticht, komen de vrome verhalen die mijn kinderjaren met hun poëzie en hemelse glans omringden, mij voor als de zuiverste wijsheid!

Wat een wirwar van bijgeloof wordt er tegen-

woordig in de plaats gesteld van het kernachtig vroom geloof van de Ouden.

Als ik me niet met occulte verschijnselen bezighoud, jonge vriend, dan gebeurt dat echt niet omdat ik er niet van op de hoogte ben, maar omdat ik het dom geklets vind en wel iets beters heb te doen dan de openbaringen van dergelijke "geesten" te onderzoeken!

Ik draag een te verheven voorstelling van de menselijke geest in mij dan dat ik haar tot zo'n ontarding in staat zou achten nodig om deze theorieën kloppend te laten zijn en we bij welke occulte fenomenen dan ook met de geesten van vroegere aardebewoners te doen zouden hebben!

Ik ben geen theoloog en weet derhalve ook niets aan te vangen met de formules waarmee men de Godheid meent te kunnen analyseren als was het een chemisch preparaat, maar: ik geloof "God" in mij te voelen en daarom lijkt het me de gruwelijkste blasfemie wanneer men in de stemmen, die uit deze duistere spelonken van de natuur tot ons fluisteren, ook nog

“openbaringen van God” meent te horen, de Bijbel en de heilige boeken van andere volkeren als “bewijs” wil aanvoeren of zelfs het religieus genie, voor zover dat in uitzonderlijke menselijke gestalten aan de dag is getreden, met “mediums” en somnambules wil vergelijken!

Dat vind ik allemaal volslagen absurd, en omdat het naar mijn mening geen enkel geestelijk voordeel voor de mensheid oplevert, ook al zou men in alle huizen naar occulte fenomenen speuren – het tegendeel is het geval, ik weet dat er onbeschrijflijk veel schade door wordt aangericht –, geloof ik dus dat het beter zou zijn wanneer men zich met dit soort zaken niet zou inlaten, temeer omdat er nog genoeg in de natuur valt te onderzoeken en onze eigen ziel ook voor de wijste mens nog een boek met zeven zegels is!

Wellicht, waarde vrienden, kunt u me nu beter begrijpen?’

Nog terwijl hij die zo sprak aan het woord was, viel er op het gelaat van de jongste in toe-

nemende mate een uitdrukking van verraste vreugde waar te nemen, terwijl de oudste herhaaldelijk het hoofd bedachtzaam afwendde en in alles liet merken dat hij gedurende de gehele uiteenzetting naar tegenargumenten zocht om zijn eigen opvatting niet te laten verdringen.

Meteen nadat het laatste woord had geklonken, begon hij met zijn weerwoord:

Dat, zo meende hij, een dergelijke opvatting over de dingen wel begrijpelijk was, hoewel er misschien toch ook nog tal van tegenwerpingen gemaakt konden worden, – maar dat alles wat ter sprake was gekomen toch uitsluitend het zogenaamde ‘spiritisme’ betrof, terwijl – wat zijn vriend blijkbaar niet wist – de eigenlijke wetenschappelijke occultist al deze fenomenen slechts bekijkt als iemand die observeert en zich, voor zover hij serieus is te nemen, voorlopig onthoudt van iedere hypothese die van andere zijde wordt aangedragen. Er waren toch ook door verscheidene zeer vooraanstaande geleerden verschijnselen aan

somnambules waargenomen, waarbij zelfs de 'spiritisten', die het meest aan geesten geloven, beslist niet aan de medewerking van 'geesten' dachten.

En hij vervolgde zijn gedachtengang met de woorden:

'Volgens mij zou u, wat de "geesten" van afgestorvenen betreft of de "goddelijke openbaringen" die men zo meent te krijgen, weleens helemaal gelijk kunnen hebben, maar... zou het toch niet mogelijk zijn, zelfs zeer waarschijnlijk, dat het op de weg van het occultisme ligt het bestaan van de ziel reeds tijdens het leven vóór de dood met volstrekte eenduidigheid te bewijzen?!

Men heeft toch bijvoorbeeld somnambules in diepe slaap ondervraagd en het bleek dat men zo tot steeds diepere lagen van het innerlijk wist door te dringen, waarbij dan een andere hoger staande entiteit en later een nog veel hoger staand wezen vanuit de somnambule sprak, zodat men de indruk krijgt: hoe meer het uiterlijk bewustzijn wordt verduisterd, des

te meer openbaart zich iets anders, dat in het gewone dagelijks leven niet waarneembaar is. Daarmee zou toch, zoals men zegt, het bewijs voor iets geestelijks, dat langer dan het aardse leven duurt, volledig zijn geleverd!’

Daarop haastte zich de jongste te antwoorden:

‘Ik bevind me in de wonderlijke situatie dat ik, met betrekking tot de dingen waarover we hier spreken, bij u beiden ondersteuning vind, maar niettemin bemerk dat ik me voor u beiden duidelijker dan het tot dusver het geval is geweest uit moet spreken, als we niet voortdurend langs elkaar heen willen praten!

Allereerst zou ik de zojuist genoemde experimenten met somnambules nader willen toelichten en wanneer ik daarbij een zekere vertrouwdheid aan de dag leg met dingen die voor de meeste mensen niet te bewijzen, niet te ervaren en niet te verklaren zijn, dan verzoek ik u dit voorlopig voor lief te nemen, tot ik op een later tijdstip in staat zal zijn u over

de bron van mijn kennis te spreken en u beiden dan iets te zeggen dat u volstrekt onbekend zou moeten blijven indien zich niet de gelegenheid had voorgedaan het van iemand te horen die het zelf heeft ervaren.

Met betrekking tot somnambules moet ook ik me nu ter zake kundig noemen en met grote nadruk een mening bestrijden die hier aan de poort van het mysterie van de geest denkt te staan!

Het toont alleen maar aan dat men nog in de verste verte niet beseft wat de geest in werkelijkheid is en dat men nog over geen enkele werkelijke geestelijke ervaring beschikt, wanneer men gelooft dat men in datgene wat spreekt vanuit een somnambule die in diepe slaap is gedompeld, de wezenlijke geest zou kunnen ontmoeten!

Ik stem in met alles wat zo-even over de ontoereikendheid van occulte verschijnselen is gezegd en het was duidelijk een vergissing om op grond van mijn woorden aan te nemen dat ik me met zulke manifestaties – hetzij actief,

hetzij als iemand die slechts als observator aanwezig is – zou inlaten.

Voor iemand die de geestelijke scholing mocht doorlopen, zoals die mij vergund was, hebben de raadselen van het occultisme alle bekoring verloren! Het aureool rond het verborgene en onverklaarbare werd tijdens deze scholing grondig hiervan verwijderd!

Als ik er desondanks enige waarde aan hecht dat men het feitelijk bestaan van de fenomenen van het occultisme erkent, dan gebeurt dit omdat men zonder deze kennis het gevaar kan lopen op een dag op de meest noodlottige manier gedupeerd te raken en juist daar waar men het het minst had verwacht.

Ik ben erg blij dat ons gesprek deze onverwachte wending heeft genomen, doordat eerder gevolgtrekkingen van het nuchtere denken zijn uitgesproken die vrijwel volledig stroken met mijn geestelijke ervaringen en die in elk geval moeiteloos met de resultaten van mijn ervaringen zijn te verenigen.

Nu kan ik bij wijze van spreken met open vi-

zier met u beiden spreken en zal ik nauwelijks behoeven te vrezen dat ik zou kunnen worden misverstaan...

Wat dan de somnambules betreft, uit wier mond men iets naders over de ziel en de geest van de mens hoopt te vernemen: de proeven die met hen zijn gedaan onderscheiden zich in niets wezenlijks van een "spiritistische" seance, tenzij men de wetenschappelijke presentatie als wezenlijk beschouwt!

Het zijn dezelfde fysieke entiteiten en met bewustzijn begiftigde krachten die zowel hier als daar hun kwajongensstreken uithalen, zodra de aardse mens hun daartoe de gelegenheid geeft.

De somnambule in diepe slaap is evenzeer de tijdelijke buit van deze duistere machten, die waarlijk "voorbij goed en kwaad" handelen, als het zogenaamde medium in haar "trance"-toestand!

Nooit krijgt de aldus schouwende, wiens aardszintuiglijk bewustzijn is verduisterd, iets te zien van de werkelijke geestelijke werelden!

Extase, geestvervoering, "trance" en somnambulisme zijn niets anders dan toestanden van lichamelijke beroering en hoe meer bij een dergelijke beroering de heerschappij op lichamelijke complexen overgaat, die overeenkomstig hun aard slechts onder een strak regime zegenrijk kunnen werken, des te dieper zakt de somnambule in haar toestand weg en des te dichter wordt de scheidingswand die het eigenlijke Ik-bewustzijn van de hersenfuncties scheidt, totdat ten slotte lemurische wezens uit de onzichtbare, maar geenszins "geestelijke" wereld het onbeheerde lichamenlijk organisme aan hun wil onderwerpen!

Men zal dan uit de mond van zowel de somnambule als degene die in trance spreekt steeds datgene te horen krijgen wat geschikt is om de belangstelling van de experimentator te wekken of om de gelovige gemeente door edel pathos of door ordinaire, aan de heersende geloofsrichting aangepaste frasen of zelfs door onwelvoeglijke taal te imponeren.

Wat er uit de arme, in het duister verzonken

mens in zulke toestanden spreekt, heeft geen ander oogmerk dan zichzelf zo indrukwekkend mogelijk te etaleren en weet vaak met zeer grote sluwheid dat masker te kiezen dat garant staat voor de meeste belangstelling bij de mens.

Ook iemand in extase beleeft dezelfde toestanden als de zogenaamde "mediums", maar met dit verschil, dat bij hem het Ik-bewustzijn niet al het contact met de hersenfuncties verliest en voor hem alleen de uiterlijke gewaarwording van het lichaam wegvalt.

De "geestelijke" werelden die hij meent te aanschouwen, zijn niets anders dan scheppingen van zijn plastische fantasie, die tastbaar en werkelijk voor hem zijn geworden door de trillingen van zijn verkrampde zenuwen!

Men moet daarom een streng onderscheid maken tussen alle methodes om ongewone lichamelijke gevoelens te wekken, die dan als "geestelijke" belevenis worden geduid, en de werkelijke geestelijke ervaring, die altijd alleen maar bij volledig ongestoord, ja geïnten-

siveerd lichaamsbewustzijn plaatsheeft!

Het zogenaamde "occultisme" is ook waarlijk geen ontdekking van de laatste tijd!

Bij alle volkeren en in alle tijden heeft men occulte verschijnselen gekend.

Maar nog niemand heeft dit duistere gebied betreden, tenzij onder leiding van iemand die absoluut zeker van zijn zaak was, zonder daar te zijn beetgenomen!

Voor het ervaren van de wezenlijke geest is zo iemand dan voorgoed verloren.

Wat hem vasthoudt laat hem goedschiks niet meer los, en móet het hem laten gaan omdat hij geleidelijk aan volledig werd leeggezogen en nu van geen nut meer is, dan was hem eerder allang alle kracht ontnomen waarmee hij zich weer had kunnen oprichten.

Wanneer u beiden, waarde vrienden, tot dusver hebt geloofd dat ik een aanhanger zou zijn van het "occultisme", het onderzoek naar alle fenomenen die tot nu toe in ons gesprek zijn genoemd en waarmee momenteel inderdaad zeer gerenommeerde geleerden in verschillen-

de landen zich bezighouden, dan hebt u zich schromelijk vergist!

Ik moest alleen ook dit gebied van menselijke levensuitingen lang geleden leren kennen, omdat mijn goeroe dit van mij verlangde.'

'Wat betekent dat: "mijn goeroe"?' onderbrak de fysicus de spreker, wie het hemzelf zo vertrouwde woord blijkbaar achteloos was ontvallen.

'Ik geef toe,' antwoordde de jongste, 'dat ik niet goed thuis ben in het Sanskriet, maar hij die ik goeroe noem heeft me eens verteld dat in zijn vaderland de leraren van geestelijke ontwikkeling en ontwaken zo genoemd worden.

Goeroe* moet zoiets als geestelijke "vader" of "vaderlijke leraar" betekenen.

Mijzelf noemde hij *chela** en hoewel dit in het algemeen gesproken eigenlijk niets anders

* *Guru* (goeroe) en *chela* (spreek uit: tsjeela) zijn woorden uit het Sanskriet. Een goeroe is een geestelijk leermeester, die 'het duister (van onwetendheid) wegneemt, zodat het innerlijk licht kan gaan stralen'. (Noot vert.)

dan "leerling" betekent, legde hij me uit dat maar weinigen deze eretitel ontvingen en dat men op een heel speciale manier leerling van zijn goeroe moest zijn om met recht ook reeds als zijn aangenomen *chela* te mogen worden beschouwd.

Hijzelf was een meester van de "Witte Loge".'

'Een vrijmetselaar dus?' bracht de oudste in het midden.

'Dat niet,' antwoordde de jongste.

'De vrijmetselarij zou men – als men niet aan het woord blijft hangen, maar de zaak zelf bedoelt – met enig recht kunnen terugvoeren op de "Witte Loge", maar de geestelijke gemeenschap waaruit mijn goeroe afkomstig was, heeft niets met de vrijmetselarij van doen. Voor het overige is de "Witte Loge" slechts een uiterlijke aanduiding van deze gemeenschap en haar leden noemen zichzelf "Stralenden van het Oerlicht".

Niemand kan tot hen komen die niet vóór zijn geboorte daartoe was voorbestemd. Maar wie

hun in geestelijk opzicht het naast staan, zonder tot hen te behoren, duiden ze aan als “aangenomen *chela's*”.

Dat zijn mensen die een bijzonder intensieve scholing op geestelijk vlak moeten doormaken, omdat ze een psychofysieke erfenis in zich meedragen die tot vele dingen verplicht waartoe anderen niet verplicht zijn.

Vraag me alstublieft niet daarover verder te spreken, want zoals u reeds hebt gehoord, hebt u zo'n *chela* voor u.

Ik denk dat er veel van wat u voorlopig vreemd aan mij hebt gevonden, door deze mededeling duidelijk zal worden.'

Na deze voor zijn metgezellen zo bijzondere en verbazingwekkende onthullingen hield de jongste nu op met spreken en er viel aanvankelijk een diepe stilte, waardoor de *padrone* – in de veronderstelling dat zijn gasten wilden vertrekken – weer uit zijn schuilhoek opdook en, toen hij zijn vergissing bemerkte, met opzichtige bedrijvigheid aan de vaten be-

gon te morrelen die achterin het vertrek op houten onderliggers naast elkaar stonden. Alles in het gewelf was duidelijk te onderscheiden, want de ogen waren nu aan het donker gewend, en alleen al de smalle lichtstreep die het gordijn voor de deur openliet, deed hen zeer aan de ogen, ofschoon de zon reeds laag aan de hemel stond en buiten zeker al geruime tijd lange schaduwen wierp...

‘Zo hoort men toch wel merkwaardige dingen,’ vond de man met het korte, gezette postuur, die men voor iemand van tegen de vijftig kon houden, en wierp aldus met zijn sonore basstem weer het eerste woord op in de stilte. Daarna vervolgde hij:

‘Inderdaad wordt nu veel met betrekking tot u begrijpelijker voor me, maar ik heb toch nog enige opheldering nodig om me over alles een afgerond beeld te kunnen vormen!

U spreekt me daar met een ongelooflijke zekerheid over veel dingen die voor mij tot nu toe ten enenmale ontoegankelijk waren, maar

het mooiste is: dat u me eigenlijk overtuigt zonder bewijzen te hebben geleverd!

Ik heb het gevoel dat het allemaal zo moet zijn zoals u zegt, of u daar nu bewijzen voor weet aan te voeren of niet.

Uw woorden dragen een eigenaardige bewijskracht in zichzelf!

Nu pas echter begint dit alles ook voor mij interessant te worden!

Zoiets bestaat dus echt heden ten dage, midden in onze genivelleerde wereld?!

Weet u, jonge vriend, u moet ons er beslist meer over vertellen!

Weliswaar geloof ik niet dat een van ons voorbestemd is de *chela* van zulk een goeroe te worden, zoals u uw leraar noemt, en wellicht zijn wij beiden ook al iets te oud daarvoor, maar voordat ik, wat mijzelf betreft, afscheid neem van deze planeet, die me eigenlijk altijd heel dierbaar is geweest, zou ik – als het even kan – er toch graag iets meer over willen weten, want alle fenomenen van het occultisme bij elkaar interesseren me nog geen ogenblik

zoveel als deze verborgen "Witte Loge", of hoe die gemeenschap zichzelf ook noemen mag, en dan is er het feit dat men een heel normale Europeaan kan ontmoeten die in alle stilte kennismogelijkheden schijnt te bezitten, waarvan de rest van de mensheid – althans nu en bij ons – zo goed als niets vermoedt.'

'Ook ik,' viel de man met de witte baard in, 'verzoek u met klem ons nadere inlichtingen te geven, vooral omdat voor mij in het licht van de uiteenzettingen die ik heb gehoord een paar verwijzingen, die ik in de desbetreffende literatuur weleens tegenkwam, van hun symbolische karakter schijnen te zijn ontdaan!

Onze jonge collega is immers, nu we samen op reis zijn en onze vakantietijd hier willen doorbrengen, voor enige tijd in ons midden, zodat er wel gelegenheid zal zijn ons iets dieper in te wijden in de mysteriën waaraan hij zijn kennis dankt!

Op het ogenblik lijkt het me evenwel raadzaam om op te stappen en naar ons hotel te

gaan, want ook al brandt de zon nu niet meer zo drukkend op ons, het is toch nog altijd zo'n anderhalf uur lopen terug naar de stad.

Misschien mogen we onderweg al het een en ander horen dat de reeds ontvangen mededelingen zou kunnen aanvullen? Ik heb een paar heel gerichte vragen op het hart.'

Aangezien de beide andere mannen instemden met het voorstel nu meteen naar de stad terug te keren, werden de consumpties afgerekend en verlieten ze, onder de niet aflatende diepe buigingen van de *padrone* en zijn met wensen voor een spoedig weerzien omwonden zegenspreuken, de donkere *osteria*.

Onwillekeurig herademde het drietal toen de al enigszins afgekoelde avondlucht over hun voorhoofd streek.

Over het gehele landschap lag als het ware een fijne opaalkleurige nevel gespreid; pijnbomen en cipressen staken sterk contrasterend tegen de bleekgouden avondhemel af en de nabijgelegen zee, die zacht glansde als de binnenkant

van een reusachtige oesterschelp, versmolt met de vrijwel onzichtbaar geworden horizon met verre melkachtig blauwe luchten.

Aanvankelijk liepen de wandelaars naar een groepje eucalyptusbomen, op het kruispunt van twee wegen, waarvan de ene een rijweg was die door de landerijen en kleine olijfgaarden, tussen de nooit ontbrekende wijnranken van iep tot iep of van moerbeï tot moerbeï, naar de stad voerde, en de andere, voor de voetgangers wel zo aangenaam en bovendien korter, eerst in de richting van de zee ging en vervolgens langs het strand, nu eens verhard met het plaveisel uit lang vervlogen tijd, dan weer over zand en wier, tot hij de eerste door cipressen gedomineerde muren rond de parkachtige tuinen van de stedelijke villa's bereikte.

Alsof het zo was afgesproken, sloegen ze rechtsaf het voetpad in en met groeiend welbehagen staken alle drie hun neus in de lucht om de steeds sterker wordende pittig-frisse zeelucht in te snuiven.

Bij het strand aangekomen, bleven de wan-

delaars onwillekeurig een poosje staan om de onmetelijkheid van de als satijn glanzende watervlakte vóór hen steeds weer opnieuw in zich op te kunnen nemen.

Tot nu toe waren slechts enkele woorden gewisseld, die opkwamen naar aanleiding van het veranderde beeld van de omgeving nu de avond viel of die de schoonheid van de gehele streek en de zuidelijke pracht van het Italiaanse landschap betroffen.

Toen ze dan echter het pad aan het strand waren ingeslagen, herinnerde de man met de witte baard zich zijn vragen over de merkwaardige onthullingen van de jongste, die de uren die ze in een landelijke *osteria* in de namiddag hadden doorgebracht welhaast waardevoller voor hem hadden gemaakt dan een pas ontdekt, reeds lang verdwenen boek uit vroeger tijd, hoewel hij steeds alle bibliotheken die maar binnen zijn bereik lagen naar zulke schatten had afgestruind en heimelijk nog steeds de mening was toegedaan dat elk inzicht dat door mensen was gevonden ergens

in een boek moest zijn opgetekend.
Vandaag eerst waren bij hem dan toch lichte
twijfels gerezen, maar die konden zijn mening
nog niet doen wankelen.
Misschien had hij tot nu toe nog niet de hand
weten te leggen op het boek dat hier over alles
opheldering zou kunnen verschaffen...